

Arrest

nr. 238 414 van 10 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 5 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2020.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2020 houdende de annulatie van de terechtzittingen vanaf 18 maart 2020 als preventieve maatregel ter vermindering van de verspreiding van COVID 19.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. DAEM, die *loco* advocaat K. VERHAEGEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 13 juni 2019 en heeft zich vluchteling verklaard op 18 juni 2019.

1.2. Op 20 januari 2020 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdend 'niet-ontvankelijk verzoek (eerste land van asië)'. Deze beslissing werd op 22 januari 2020 aangetekend naar verzoekster verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Chinese nationaliteit te bezitten, van etnische origine Tibetaanse te zijn en boeddhist te zijn. U bent geboren op 29 april 1974 in het dorp Arjong, gelegen in de gemeente Lota, district Xia Aba in de provincie Sichuan, Volksrepubliek China. U deed aan landbouw en zorgde voor het vee als nomade. In 2003 verliet u Tibet en reisde u naar India omdat u de dalai lama wou bezoeken. U reisde via Dram naar Nepal. De nelen khang in Kathmandu regelde jullie vervoer naar Bodh Gaya in India waar de dalai lama een kalachakra teaching gaf. Omdat het heel moeilijk was om terug te keren naar Tibet, bleef u daarna in India. In januari 2004 ging u naar Dharamsala. U verbleef in een huurwoning en u werkte bij de Zonder Beroep Organisatie, waar u tijdelijke jobs deed zoals afwassen, herbouwen van de residentie van de dalai lama en aanleggen van voetpaden. In 2006 begon u een relatie met S., een Tibetaan afkomstig uit de provincie Qinghai, China, die ook in India verbleef. In 2008 kregen jullie een dochter, N.. Omdat ze te vroeg geboren is heeft ze een fysieke handicap, ze heeft een spierprobleem waardoor ze evenwichtsstoornissen heeft. In 2012 verhuisden jullie naar Mundgod in Zuid- India omdat uw partner daar een vaste job kreeg als kok in een klooster. U werkte niet. Jullie zoon T. D. werd geboren in 2013. In 2014 reisde uw partner samen met jullie zoon naar Tibet op familiebezoek. Tijdens zijn verblijf werd zijn paspoort ingehouden door de Chinese autoriteiten, waardoor hij niet kon terugkeren naar India. Jullie hadden voor het laatst contact in 2019, toen verbleven uw partner en zoon nog steeds in Qinghai, China.

Na het vertrek van uw partner ging u eerst voor een paar maanden op pelgrimstocht naar Nepal met uw dochter. Daarna keerden jullie terug naar India en vestigden jullie zich in Dharamsala, waar u een woning huurde. U deed in de daaropvolgende jaren verschillende jobs, zo bereidde u Tibetaanse medicijnen, breide u sjaals en mutsen om te verkopen en verkocht u brood en snoep. Uw dochter ging toen ze zes of zeven jaar was gedurende een aantal maanden naar een Tibetaanse school voor gehandicapte kinderen. De meeste kinderen op die school waren mentaal gehandicapt en uw dochter kon er niets leren, daarom haalde u haar weg van de school. Daarna ging ze tot januari 2018 een aantal maanden naar een privé-school, maar de schoolkosten waren te duur voor u. Uw dochter had nood aan kinesitherapie maar de kosten hiervoor waren ook te hoog voor u.

U besloot India te verlaten omdat u niet naar Tibet kon terugkeren en omdat u een betere toekomst wou voor uw dochter. Op 12 juni 2019 verliet u samen met uw dochter India. Jullie reisden per vliegtuig van New Delhi via een onbekend transitland naar België, waar jullie op 13 juni aankwamen. U gebruikte bij uw reis uw Identity Certificate (IC, ook gekend als yellow book), dat werd na aankomst samen met uw Registration Certificate (RC) en green book ingehouden door de smokkelaar. Op 18 juni 2019 deed u een verzoek om internationale bescherming. Bij terugkeer naar Tibet, China vreest u een gevangenisstaf. Bij terugkeer naar India hebt u geen vrees voor uzelf, maar vreest u dezelfde problemen voor uw dochter als vroeger. Ter ondersteuning van uw verzoek legde u kopieën van een pagina uit uw hukou (gezinsregistratieboekje) en van twee medische documenten met betrekking tot uw dochter neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (kopie van hukou) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: Y. Dr. (alias Y. Dr.g.), geboren op 29 april 1974 in het dorp Arjong, gemeente Lota, district Xia Aba, prefectuur Aba, provincie Sichuan, Volksrepubliek

China. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (zie CGVS notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3-9) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 2003 naar India bent gegaan. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC.

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. U kwam in 2003 aan in India, waar u eerst de kalachakra teaching gegeven door de dalai lama bijwoonde in Bod Ghaya. Begin 2004 ging u naar Dharamsala. U verbleef er in een huurwoning. U werkte bij de Zonder Beroep Organisatie, waar u tijdelijke jobs deed, zoals afwassen, herbouwen van de residentie van de Dalai Lama en aanleggen van voetpaden. In 2006 begon u een relatie met S.. In 2008 kregen jullie een dochter, N.. Omdat ze te vroeg geboren is heeft ze een fysieke handicap. In 2012 verhuisde u met uw gezin naar Mundgod in Zuid-India omdat uw partner daar een vaste job kreeg als kok in een klooster. Jullie woonden er in een Tibetaanse settlement. U werkte niet. In 2013 kreeg u een zoon. Na het vertrek van uw partner ging u met uw dochter op pelgrimstocht naar Nepal. Enkele maanden later keerden jullie terug naar India, waar jullie zich vestigden in een huurwoning in het dorp Amdo in Dharamsala. In 2016 leefde u van de verkoop van brood en snoep. In 2017 werkte u zes maanden bij een Tibetaanse dokter, u bereidde er medicijnen. U stopte met deze job omdat de werkuren moeilijk combineerbaar waren met de schooluren van uw dochter. Daarna volgde u een paar maanden lessen Engels. In diezelfde periode breide u mutsen en sjaals om te verkopen. In 2018 en 2019 verkocht u gedurende zes maanden brood. U verliet India op 12 juni 2019.

Overeenkomstig artikel art. 57/6 § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was (bent) van een dergelijke RC (CGVS, p. 12).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat u de voornaamste reden was dat het onmogelijk was om naar Tibet terug te keren (CGVS, p. 13). Met betrekking hiertoe herhaalt het CGVS dat het een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofde ten aanzien van de VRC erkent. De tweede reden voor uw vertrek is dat u een betere toekomst wou voor uw dochter, die ziek is (CGVS, p. 13). U specificeerde dat het moeilijk is voor uw dochter om een goede toekomst, een goed leven en goed onderwijs te hebben in India omwille van haar ziekte (CGVS, p. 14). Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw dochter naar school is gegaan in India. Zo ging ze eerst naar een Tibetaanse school voor gehandicapte kinderen, de Tibetaanse overheid hielp u bij het vinden van deze school (CGVS, p. 6, 15). U haalde uw dochter daar weg omdat de meeste andere kinderen op de school mentaal gehandicapt waren, wat gevaarlijk is volgens u, en omdat uw dochter er niets leerde (CGVS, p.

6). Het CGVS merkt echter op dat uw conclusie dat het gevaarlijk was op die school louter omdat de meeste andere leerlingen mentaal gehandicapt waren weinig gefundeerd is. Bovendien blijkt uit de website van Ngoenga School for Tibetan Children with Special Needs, wat de school is waarnaar u refereert gezien uw dochters foto en achtergrond daar gepubliceerd zijn, dat de school leerlingen met allerlei soorten fysieke en/of mentale beperkingen heeft en aangepast onderwijs voorziet voor hen (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier). Ook uw bewering dat uw dochter niets leerde op die school is weinig overtuigend. Het feit dat ze het Engelse of Tibetaanse alfabet nog niet geleerd had is onvoldoende om aan te tonen dat ze er geen les kreeg, uw dochter is immers maar een paar maanden naar die school geweest en ze was toen maar zes of zeven jaar oud, bijgevolg is het niet zo vreemd dat ze het alfabet nog niet geleerd had (CGVS, p. 6, 7). Voorts stelt het CGVS vast dat uw dochter enige tijd naar een gewone Tibetaanse privé-school ging (CGVS, p. 6-7). De enige reden waarom u uw dochter daar weghaalde is omdat de schoolkosten te hoog waren voor u (CGVS, p. 6). Socioeconomische motieven ressorteren echter niet onder de criteria van de Conventie van Genève, die voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep, of onder de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Er dient voorts opgemerkt te worden dat u zich nooit hebt geïnformeerd over de mogelijkheid om uw kind naar een Indiase school gespecialiseerd in onderwijs voor gehandicapte kinderen te sturen (CGVS, p. 7). Dat men goed de taal moet kennen om dergelijke informatie te bekomen vergoelijkt dit niet. U had immers hulp kunnen vragen aan iemand die goed Hindi of Engels sprak, maar u hebt dit niet gedaan (CGVS, p. 7). Dat u niet verwachtte dat u steun zou kunnen krijgen van de Indiase overheid en andere zieke mensen u verteld hadden dat het onmogelijk is om hulp te krijgen van de Indiase overheid verklaart uw gedrag evenmin (CGVS p. 7, 15). Er kan immers verwacht worden dat u zich tot de Indiase autoriteiten zou wenden om objectieve informatie te bekomen in plaats van u louter te baseren op uw eigen subjectieve verwachtingen, onvolledige kennis en/of mogelijk irrelevante ervaringen van andere Tibetanen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt bovendien dat steeds meer Tibetaanse kinderen die in India verblijven naar Indiase scholen gaan (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier). Zo blijkt uit een peiling uit 2009 dat 13,5% van de Tibetanen in India naar een Indiase school ging en is het reële getal vermoedelijk hoger. Uit het geheel van bovenstaande opmerkingen blijkt dat u er niet in slaagde aan te tonen dat uw dochter in India geen toegang heeft tot onderwijs omwille van één van de criteria vermeld in de Conventie van Genève, met name ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

Voorts haalde u aan dat de medische behandeling van uw dochters ziekte in India niet goed en duur is (CGVS, p. 14). Hoewel er uiteraard begrip kan opgebracht worden voor de situatie van uw dochter, is het feit dat ze aan spastische cerebrale parese (zie medisch attest) lijdt en medische behandeling nodig heeft echter vreemd aan de Conventie van Genève en blijkt uit uw verklaringen geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Uit uw verklaringen blijkt dat uw dochter wel medische behandeling kreeg in India en dat de enige reden waarom ze geen kinesitherapie kreeg de hoge kost was (CGVS, p. 6). Dat de kosten van medische behandeling in India hoog zijn, is een economisch element dat om bovenvermelde redenen niet onder de criteria van de Conventie van Genève ressorteert. Ingevolge artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, in werking getreden op 1 juni 2007, dient u voor een beoordeling van deze medische elementen waarvan u meent dat ze een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in uw land van herkomst, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde.

Naast bovenvermelde elementen zijn er geen redenen waarom u India verliet (CGVS, p. 13). U hebt nooit problemen gehad in India, niet met de Indiase autoriteiten, noch met Indiase burgers (CGVS, p. 14, 15). U verklaarde dat u er voor uzelf geen problemen zouden zijn in geval van terugkeer naar India (CGVS, p. 17).

U haalde geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit

informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen die in orde zijn met de Indische verblijfswetgeving geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indiase autoriteiten. Tibetanen die naar het buitenland willen reizen kunnen een "one year multi entry visum" krijgen, dit terugkeervisum kan online of in buitenlandse missies aangevraagd worden.

In casu blijkt uit uw verklaringen (en neergelegde documenten) dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC; u verklaarde dat deze ingehouden werd door de smokkelaar (CGVS, p. 12). U verklaarde dat uw dochter nooit in het bezit is geweest van een IC (CGVS, p. 13).

Op heden beschikt een heel grote groep van Tibetanen in India over een dergelijk internationaal reisdocument, wat hen toelaat op legale wijze te reizen. Zij kunnen probleemloos terugreizen naar India en hun verblijfsrecht opnieuw opnemen. Sinds 2007 werden al meer dan 30.000 nieuwe IC's uitgereikt en gemiddeld worden 5000 IC's per jaar afgeleverd. In het licht van bovenstaande vaststellingen zijn uw verklaringen met betrekking tot de omstandigheden van uw reis en de door u aangebrachte reisdocumenten dan ook niet aannemelijk en tracht u de asielinstanties te verhinderen een reëel zicht te krijgen op uw werkelijke situatie. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Vooreerst wordt vastgesteld dat uw verklaringen over uw reis van India naar Europa niet overtuigend zijn. Hoewel uw reis slechts bestond uit twee opeenvolgende vluchten, weet u niet op welke plaats de transit was (CGVS, p. 15). Dat u dit niet weet omdat u de aankondigingen op het vliegtuig niet begreep en er zelfs niet aan dacht te vragen waar u naartoe ging is weinig aannemelijk. Hoewel u verklaarde dat u met uw IC van India naar België reisde, bent u niet zeker of er visums in uw IC stonden (CGVS, p. 15). Gevraagd of de smokkelaar of begeleider u voorbereidde op de reis door u informatie te geven, zei u dat hij indien nodig zou spreken en dat u niets moest zeggen (CGVS, p. 15). Over de documenten waarmee uw dochter reisde kon u niets zeggen, u zou die documenten zelfs niet gezien hebben, zo zei u herhaaldelijk (CGVS, p. 15, 16). Gezien op de luchthaven van India en bij binnenkomst van de Schengenzone de mogelijkheid bestaat om persoonlijk grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen is het echter niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de voor u voorziene reisdocumenten. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over de details van deze reis. Het CGVS merkt voorts op dat u zelfs niet kon aangeven wie de personen waren die u begeleidden op beide vluchten, wat het nog minder aannemelijk maakt dat u bij eventuele vragen aan de grenscontrole zomaar het woord zou kunnen geven aan deze personen zonder argwaan op te wekken (CGVS, p. 16). Voorts dient opgemerkt te worden dat u uw bewering dat uw dochter geen IC kon krijgen omdat ze minderjarig was en dus nog geen RC had niet kon staven (CGVS, p. 16). Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat minderjarigen wel degelijk een IC kunnen verkrijgen en dat ze bij de aanvraag niet hun eigen RC, maar kopieën van de RC van een van de ouders dienen neer te leggen. Deze informatie, in combinatie met uw weinig aannemelijke onwetendheid over de documenten waarmee uw dochter reisde, doet vermoeden dat uw dochter wel in het bezit was van een IC. Tenslotte dient opgemerkt te worden dat u geen enkel document of ander begin van bewijs neerlegde ter staving van uw beweerde reisweg (CGVS, p. 16). U verklaarde dat uw documenten, met name uw IC, RC en green book ingehouden zijn door de smokkelaar na aankomst in België (CGVS, p. 12). U zei dat het onmogelijk was om een kopie of foto ervan te krijgen van de smokkelaar en dat u niet weet hoe u hem kan contacteren (CGVS, p. 12). Dat u zulk(e) belangrijk(e) document(en) zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document(en) betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om ze terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel

identiteitsstuk van de Indiase overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC en die van uw dochter achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u, alsook uw dochter, over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Ook andere van uw verklaringen ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid. Zo blijkt uit de beschrijving van de gezinssituatie van uw dochter op de website van Ngoenga School dat uw dochter vanaf 17 juli 2015 naar deze school ging en dat uw hele gezin samen in India verbleef op het moment dat uw dochter naar deze school ging. Dit is niet in overeenstemming met uw bewering dat uw partner en zoon naar Tibet gingen in 2014 en dat ze daarna nooit meer terugkeerden naar India.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. De kopie van een pagina uit uw hukou (gezinsregistratieboekje) toont hoogstens aan dat u afkomstig bent uit de Volksrepubliek China, wat niet betwist wordt in deze beslissing. De bewijswaarde van dit document is beperkt gezien kopieën makkelijk bewerkt kunnen worden door middel van knip- en plakwerk. Het is voorts opmerkelijk dat u vermeld wordt als gezinshoofd op dit document, dat dateert van 2015, geruime tijd na uw vertrek uit China in 2003. U had geen verklaring hiervoor, u verklaarde slechts dat de hukou mogelijk vernieuwd werd in 2015 (CGVS, p. 8). De kopieën van medische documenten tonen hoogstens de medische problematiek en opvolging in België van uw dochter aan, elementen die niet ter discussie staan in deze beslissing. Het CGVS merkt tenslotte op dat u geen enkel document neerlegde ter staving van het verblijf van u en uw dochter in India, noch enig document ter staving van de door u aangehaalde problemen van uw dochter in India.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel art. 57/6 § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar de Volksrepubliek China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.2. Middelen

In een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève, van de artikelen 48/3 tot en met 48/7, 57/1, § 4 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 1, 4 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van artikel 35 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke

procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn), van de artikelen 20, 23, 26, 27, 28, 29 en 30 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 3, 6, 19, 20, 22, 23, 26, 27, 28 en 39 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (hierna: IVRK of Kinderrechtenverdrag), van artikel 14 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

2.3. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift nog volgende stukken: een medisch verslag van kinderneurologie d.d. 8 augustus 2019 (stuk 2), een voorschrift kinesitherapie d.d. 2 september 2019 (stuk 3), een artikel “*Eerste land van asiel – een nieuwe grond om vluchtelingen van bescherming uit te sluiten*” uit het Tijdschrift Vreemdelingenrecht van 2015 (stuk 4) en een persbericht “*New research challenges Belgian and Swiss government reports, and offers beacon of hope to hundreds of undocumented Tibetans in Europe*” van 7 september 2016 (stuk 5).

2.4. Beoordeling

2.4.1. Betreffende de toepassing van het ‘eerste land van asiel’

In de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens de autoriteiten van haar land van nationaliteit, de Volksrepubliek China (VRC), doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming aangezien India, als ‘eerste land van asiel’ in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van artikel 35 van de Procedurerichtlijn, luidt als volgt:

“§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer:

1° de verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de verzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten;

(...)”

Om een verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te verklaren wanneer een verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel moet de verzoeker om internationale bescherming aantonen dat hij/zij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij/zij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift een uitgebreid betoog, onder verwijzing naar het aan het verzoekschrift gevoegde artikel “*Eerste land van asiel – een nieuwe grond om vluchtelingen van bescherming uit te sluiten*” (stuk 4), waarin zij erop wijst dat artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet spreekt van “reële” bescherming, daar waar artikel 35 van de Procedurerichtlijn spreekt van “voldoende” bescherming en dat niet duidelijk wordt gemaakt waar het verschil ligt tussen deze twee, noch dat er een precieze wettelijke definitie van het concept wordt gegeven. Dienaangaande moet er vooreerst op gewezen dat (ex-)artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet *mutatis mutandis* werd ondergebracht in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018).

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat onder reële bescherming in een eerste land van asiel kan worden begrepen dat een asielzoeker er een daadwerkelijke verblijfsstatus heeft, dat hij beschikt over een reële mogelijkheid tot terugkeer naar het eerste asielland en dat hij er geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Reële bescherming houdt eveneens in dat het beginsel van non-refoulement wordt nageleefd. Reële bescherming houdt in dat zij doeltreffend moet zijn en niet van tijdelijke aard in die zin dat zij minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat. Het weigeren van de asielaanvraag door de commissaris-generaal van een asielzoeker die reeds in een eerste land van asiel bescherming geniet, omvat een individueel en inhoudelijk onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag. Het loutere feit dat een asielzoeker reeds in een ander land reële bescherming geniet, zal in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag geweigerd wordt. Slechts indien, ná individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend en dat hij opnieuw tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten, zal zijn asielaanvraag geweigerd worden (zie *Parl. St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 11-13). Uit deze parlementaire voorbereiding blijkt eveneens dat het aspect van “*reële bescherming*” in een eerste land van asiel uit (ex-)artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet juridisch gestoeld is op en refereert aan het concept “*voldoende bescherming*” zoals voorgeschreven in de Procedurerichtlijn (*Parl. St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, p. 13).

In de Memorie van Toelichting van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen staat te lezen dat de commissaris-generaal tot niet-ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming kan besluiten wanneer de verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel. Wanneer er redelijkerwijze kan aangenomen worden dat een derde land voldoende bescherming verleent en de verzoeker opnieuw tot dat land zal worden toegelaten, is de commissaris-generaal niet verplicht na te gaan of de verzoeker nood heeft aan internationale bescherming ten aanzien van zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, zijn land van gewoonlijk verblijf, gezien hij immers reeds in een ander land reële bescherming geniet. In deze dient de commissaris-generaal enkel na te gaan of de verzoeker om internationale bescherming zich nog steeds kan beroepen op de reële bescherming in het derde land. (zie *Parl. St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 105-106). De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van gegrondheid, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal, nu artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° het concept van het ‘eerste land van asiel’ integraal overneemt zoals reeds vastgelegd in (oud) artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet (*Parl. St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 107).

Bijgevolg kan verzoekster niet ernstig voorhouden dat het niet duidelijk is wat er precies wordt bedoeld met het begrip “*reële*” bescherming in het kader van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

In haar verzoekschrift betwist verzoekster dat India voor haar een ‘eerste land van asiel’ is in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster betwist echter niet zij in 2003 in India aankwam, waarna zij in 2013 voor enkele maanden op pelgrimstocht naar Nepal ging en vervolgens terugkeerde naar India en waar zij tot 12 juni 2019 verbleef. Verzoekster betwist evenmin dat zij over een verblijfsrecht beschikte in India, meer bepaald dat zij over een ‘*Registration Certificate for Tibetans*’ (hierna: RC) beschikte (*infra*).

2.4.2. Betreffende de toepassing *in casu* van het ‘eerste land van asiel’

2.4.2.1. Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoekster ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op schade dat zij bij terugkeer aldaar mogelijk zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als ‘eerste land van asiel’ in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet (oud artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet).

2.4.2.2. In de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal onder verwijzing naar artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet dat (i) uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat Tibetanen in India een verblijfsvergunning kunnen verkrijgen in de vorm van een "*Registration Certificate for Tibetans*" of RC en dat Tibetanen ook na een lang verblijf in het buitenland hun verblijfsrecht in India opnieuw kunnen opeisen; (ii) uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was (is) van een RC; (iii) met betrekking tot de feiten die de aanleiding vormde voor haar vertrek uit India, meer bepaald dat verzoekster een betere toekomst voor haar zieke dochter wil omdat het in India moeilijk is om haar een goede toekomst, een goed leven en goed onderwijs te geven omwille van haar ziekte, het volgende moet worden opgemerkt: (1) verzoekster niet aannemelijk maakt dat haar dochter in India geen toegang heeft tot onderwijs omwille van één van de criteria vermeld in het Vluchtelingenverdrag nu (a) uit haar verklaringen blijkt dat haar dochter enige tijd naar Ngoenga School for Tibetan Children with Special Needs ging, dat haar conclusie dat de Tibetaanse school voor gehandicapte kinderen gevaarlijk was ongefundeerd is, dat uit de website van de school blijkt dat deze is aangepast voor leerlingen met allerlei soorten fysieke en/of mentale beperkingen en in aangepast onderwijs voor hen voorziet, dat haar bewering dat haar dochter niets op de school leerde niet kan overtuigen, (b) verzoekster eveneens melding maakt van het feit dat haar dochter een tijd naar een gewone Tibetaanse privéschool ging en de vaststelling dat zij aangeeft dat zij haar dochter hier weghaalde omdat de schoolkost te hoog was, socio-economische motieven betreffen die niet ressorteren onder het Vluchtelingenverdrag of de definitie van subsidiaire bescherming en (c) verzoekster nooit geïnformeerd heeft naar de mogelijkheid om haar kind naar een Indiase school gespecialiseerd in onderwijs voor gehandicapte kinderen te sturen en uit de landeninformatie blijkt dat Tibetaanse kinderen die in India verblijven steeds meer naar Indiase scholen gaan, (2) waar verzoekster aanhaalt dat de medische behandeling van haar dochters ziekte in India niet goed en duur is moet worden vastgesteld dat (a) het feit dat haar dochter aan spastische cerebrale parese lijdt en medische behandeling nodig heeft vreemd is aan de Vluchtelingenconventie en uit verzoeksters verklaringen geen verband met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag blijkt, (b) uit verzoeksters verklaringen blijkt dat haar dochter wel medische behandeling kreeg in India en dat de enige reden waarom zij geen kinesitherapie kreeg de hoge kost was, hetwelk een economisch element vormt en niet ressorteert onder het Vluchtelingenverdrag en (c) verzoekster zich wat betreft de medische elementen van haar dochter dient te richten tot de daartoe geëigende procedure, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en (3) verzoekster verder geen melding maakt van andere redenen waarom zij India heeft verlaten, zij nooit problemen heeft gehad in India, noch met de Indiase autoriteiten, noch met de burgers en zij verklaart dat zij zelf geen problemen zou hebben bij een terugkeer naar India; (iv) Tibetanen die in India een verblijfsrecht hadden, probleemloos een internationaal reisdocument, een "*Identity Certificate*" of IC of '*Yellow Book*', kunnen bekomen bij de Indiase autoriteiten en hun terugreisformaliteiten in orde kunnen brengen; (v) verzoeksters verklaringen met betrekking tot haar reis naar Europe en de door haar (en haar dochter) gebruikte reisdocumenten niet aannemelijk zijn en zij tracht te verhinderen dat de asielinstanties een reëel zicht krijgen op haar werkelijke situatie en er redelijkerwijze kan worden vanuit gegaan dat verzoekster over een IC beschikt en dus over de mogelijkheid beschikt om met haar persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen; (vi) ook andere van verzoeksters verklaringen haar algemene geloofwaardigheid ondermijnen nu uit de beschrijving van de gezinssituatie van haar dochter op de website van Ngoenga School blijkt dat haar dochter vanaf 17 juli 2015 naar deze school ging en dat haar hele gezin op dat ogenblik samen in India verbleef, hetgeen niet overeenstemt met verzoeksters bewering dat haar partner en zoon naar Tibet gingen in 2014 en nadien nooit meer terugkeerden naar India en (vii) de door verzoekster voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.4.2.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.4.2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.4.2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster niet aantoonde dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar verzoek, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft. Zij komt immers in wezen niet verder dan het volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het poneren van een vrees voor vervolging, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken

Vooreerst wordt in de bestreden beslissing opgemerkt als volgt:

“Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een ‘Registration Certificate for Tibetans’ (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was (bent) van een dergelijke RC (CGVS, p. 12).”

Verzoekster betwist in het verzoekschrift geenszins concreet dat zij niet over een verblijfsrecht beschikte in India, meer bepaald dat zij over een ‘Registration Certificate for Tibetans’ beschikte.

Voorts stelt de commissaris-generaal aangaande de feiten die aanleiding hebben gegeven voor verzoeksters vertrek uit India terecht als volgt in de bestreden beslissing:

“Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat u de voornaamste reden was dat het onmogelijk was om naar Tibet terug te keren (CGVS, p. 13). Met betrekking hiertoe herhaalt het CGVS dat het een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofde ten aanzien van de VRC erkent. De tweede reden voor uw vertrek is dat u een betere toekomst wou voor uw dochter, die ziek is (CGVS, p. 13). U specificeerde dat het moeilijk is voor uw dochter om een goede toekomst, een goed leven en goed onderwijs te hebben in India omwille van haar ziekte (CGVS, p. 14). Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw dochter naar school is gegaan in India. Zo ging ze eerst naar een Tibetaanse school voor gehandicapte kinderen, de Tibetaanse overheid hielp u bij het vinden van deze school (CGVS, p. 6, 15). U haalde uw dochter daar weg omdat de meeste andere kinderen op de school mentaal gehandicapt waren, wat gevaarlijk is volgens u, en omdat uw dochter er niets leerde (CGVS, p. 6). Het CGVS merkt echter op dat uw conclusie dat het gevaarlijk was op die school louter omdat de meeste andere leerlingen mentaal gehandicapt waren weinig gefundeerd is. Bovendien blijkt uit de website van Ngoenga School for Tibetan Children with Special Needs, wat de school is waarnaar u refereert gezien uw dochters foto en achtergrond daar gepubliceerd zijn, dat de school leerlingen met allerlei soorten fysieke en/of mentale beperkingen heeft en aangepast onderwijs voorziet voor hen (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier). Ook uw bewering dat uw dochter niets leerde op die school is weinig overtuigend. Het feit dat ze het Engelse of Tibetaanse alfabet nog niet geleerd had is onvoldoende om aan te tonen dat ze er geen les kreeg, uw dochter is immers maar een paar maanden naar die school geweest en ze was toen maar zes of zeven jaar oud, bijgevolg is het niet zo vreemd dat ze het alfabet nog niet geleerd had (CGVS, p. 6, 7). Voorts stelt het CGVS vast dat uw dochter enige tijd naar een gewone Tibetaanse privé-school ging (CGVS, p. 6-7). De enige reden waarom u uw dochter daar weghaalde is omdat de schoolkosten te hoog waren voor u (CGVS, p. 6). Socio-economische motieven ressorteren echter niet onder de criteria van de Conventie van Genève, die voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep, of onder de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Er dient voorts opgemerkt te worden dat u zich nooit hebt geïnformeerd over de mogelijkheid om uw kind naar een Indiase school gespecialiseerd in onderwijs voor gehandicapte kinderen te sturen (CGVS, p. 7). Dat men goed de taal moet kennen om dergelijke informatie te bekomen vergoelijkt dit niet. U had immers hulp kunnen vragen aan iemand die goed Hindi of Engels sprak, maar u hebt dit niet gedaan (CGVS, p. 7). Dat u niet verwachtte dat u steun zou kunnen krijgen van de Indiase overheid en andere zieke mensen u verteld hadden dat het

onmogelijk is om hulp te krijgen van de Indiase overheid verklaart uw gedrag evenmin (CGVS p. 7, 15). Er kan immers verwacht worden dat u zich tot de Indiase autoriteiten zou wenden om objectieve informatie te bekomen in plaats van u louter te baseren op uw eigen subjectieve verwachtingen, onvolledige kennis en/of mogelijk irrelevante ervaringen van andere Tibetanen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt bovendien dat steeds meer Tibetaanse kinderen die in India verblijven naar Indiase scholen gaan (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier). Zo blijkt uit een peiling uit 2009 dat 13,5% van de Tibetanen in India naar een Indiase school ging en is het reële getal vermoedelijk hoger. Uit het geheel van bovenstaande opmerkingen blijkt dat u er niet in slaagde aan te tonen dat uw dochter in India geen toegang heeft tot onderwijs omwille van één van de criteria vermeld in de Conventie van Genève, met name ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

Voorts haalde u aan dat de medische behandeling van uw dochters ziekte in India niet goed en duur is (CGVS, p. 14). Hoewel er uiteraard begrip kan opgebracht worden voor de situatie van uw dochter, is het feit dat ze aan spastische cerebrale parese (zie medisch attest) lijdt en medische behandeling nodig heeft echter vreemd aan de Conventie van Genève en blijkt uit uw verklaringen geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Uit uw verklaringen blijkt dat uw dochter wel medische behandeling kreeg in India en dat de enige reden waarom ze geen kinesitherapie kreeg de hoge kost was (CGVS, p. 6). Dat de kosten van medische behandeling in India hoog zijn, is een economisch element dat om bovenvermelde redenen niet onder de criteria van de Conventie van Genève ressorteert. Ingevolge artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, in werking getreden op 1 juni 2007, dient u voor een beoordeling van deze medische elementen waarvan u meent dat ze een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in uw land van herkomst, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde.

Naast bovenvermelde elementen zijn er geen redenen waarom u India verliet (CGVS, p. 13). U hebt nooit problemen gehad in India, niet met de Indiase autoriteiten, noch met Indiase burgers (CGVS, p. 14, 15). U verklaarde dat u er voor uzelf geen problemen zouden zijn in geval van terugkeer naar India (CGVS, p. 17).

U haalde geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen die in orde zijn met de Indische verblijfswetgeving geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd."

In zoverre verzoekster te dezen hekelt dat geen onderzoek werd gevoerd aan de hand van gekende objectieve informatie en enkel werd uitgegaan van haar verklaringen, dient te worden benadrukt dat verzoekster voorbijgaat aan het feit dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor zijn beslissing wel degelijk steunde op objectieve landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie'). De Raad wijst er bovendien op dat het aan verzoekster toekomt om *in concreto* aan te tonen dat de bescherming die zij in India geniet niet reëel zou zijn, of dat zij zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen, waar zij evenwel gelet op voormelde pertinente motieven van de bestreden beslissing niet in slaagt. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming belaste instanties immers om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen.

Verzoekster benadrukt - onder verwijzing naar artikel 23 van het IVRK - dat haar dochter in India geen aangepast onderwijs kan krijgen, herhaalt daarbij dat haar dochter rond haar zeven jaar naar 'Ngoena School for Tibetan Children With Special Needs' ging maar dat dit gevaarlijk was en dat haar dochter daar niet op haar plaats was omdat zij een fysieke en geen mentale handicap heeft, waarvoor zij geen behandeling kreeg op de school. Verzoekster vervolgt dat haar dochter nadien naar een Tibetaanse privéschool ging, maar dat de kosten hiervan te hoog waren om door verzoekster te kunnen dragen. Er dient te worden opgemerkt dat verzoekster zich met dit betoog in het verzoekschrift in wezen beperkt tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermag afbreuk te doen aan voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing.

Zo verzoekster nog hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar kwalijk neemt dat zij nooit geïnformeerd heeft naar de mogelijkheid om haar dochter naar een Indiase school te sturen nu zij meent dat Tibetanen gewoonweg niet worden toegelaten in dergelijke scholen, waartoe zij nog verwijst naar het persbericht *“New research challenges Belgian and Swiss government reports, and offers beacon of hope to hundreds of undocumented Tibetans in Europe”* van 7 september 2016 (verzoekschrift, stuk 5) en het artikel *“Tibet’s Stateless Nationals III: The Status of Tibetan Refugees in India”* van juni 2016, merkt de Raad op dat de argumentatie in het verzoekschrift niet van die aard is dat deze kan afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoekster zich nooit geïnformeerd heeft over de mogelijkheid om haar dochter naar een Indiase school te sturen die gespecialiseerd is in onderwijs voor gehandicapte kinderen en dat de redenen die zij hiertoe aanhaalde niet kunnen overtuigen. Bovendien kan uit de informatie aangehaald door verzoekster niet blijken dat Tibetanen in India geen toegang zouden hebben tot Indiase scholen, nu deze in het bijzonder focust op Tibetaanse scholen in India en zich niet specifiek uitlaat over de mogelijkheid voor Tibetanen om onderwijs te krijgen in Indiase scholen. Dit klemt des te meer daar uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetaanse kinderen die in India verblijven steeds meer naar Indiase scholen gaan (administratief dossier, map ‘Landeninformatie’, stuk 3, p. 31).

Aangaande de medische zorgen die haar dochter behoeft, bemerkt verzoekster in het verzoekschrift dat deze niet toegankelijk zijn in India, verwijst zij naar haar verklaringen zoals zij deze heeft afgelegd op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en oppert zij dat uit het artikel *“Tibet’s Stateless Nationals III: The Status of Tibetan Refugees in India”* van juni 2016 blijkt dat de Tibetaanse gezondheidszorg rudimentair is en dat de tussenkomst door de Indiase autoriteiten voor zorgen in Indiase ziekenhuizen niet toegankelijk is voor Tibetanen. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekster zich opnieuw beperkt tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor de medische problematiek van verzoeksters dochter, wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Verzoekster toont doorheen haar verklaringen evenmin aan dat zij omwille van één van de criteria zoals bepaald in het Verdrag van Genève, te weten ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep, geen toegang kreeg tot medische behandeling voor haar dochter in India, nu zij immers enkel gewag maakt van economische overwegingen. Verzoekster dient zich voor de beoordeling van de medische problematiek van haar dochter te richten tot de daartoe geëigende procedure, *in casu* een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster nog op uitgebreide, algemene wijze verwijst naar het belang van het kind, onder meer verwijzend naar de Procedurerichtlijn, de artikelen 3 en 6 van het IVRK, alsook de algemene commentaren met betrekking van het Comité voor de Rechten van het Kind, artikel 14 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, artikel 27/1, § 4 van de Vreemdelingenwet, artikel 24.2 van het Handvest, het arrest van het Hof van Justitie van 27 juni 2006, C-540/03 en rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dient te worden benadrukt – daargelaten de vraag naar de directe werking van voormelde artikelen van het IVRK – dat de algemene bepaling dat het hogere belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarbij het *in casu* aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toekomt om na te gaan of verzoekster beschikt over een reële mogelijkheid tot terugkeer naar het eerste land van asiel en dat zij er geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving. Ten overvloede wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 maart 2016, nr. 25960/13, *I.A.A. e.a. v. Verenigd Koninkrijk*; het betrof een situatie van gezinshereniging). Het Hof oordeelde hierin dat het belang van het kind geen *“troefkaart”* kan zijn om elk kind tot verblijf te moeten toelaten (EHRM 8 maart 2016, nr. 25960/13, *I.A.A. e.a. v. Verenigd Koninkrijk*; *“while the Court has held that the best interests of the child is a “paramount” consideration, it cannot be a “trump card” which requires the admission of all children who would be better off living in a Contracting State (see, for example, Berisha v. Switzerland, cited above, in which*

the Court found no violation of Article 8 even though the domestic courts accepted that it would be in the children's best interests to remain in Switzerland.)"

Verder oordeelt de commissaris-generaal terecht als volgt:

"Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indiase autoriteiten. Tibetanen die naar het buitenland willen reizen kunnen een "one year multi entry visum" krijgen, dit terugkeervisum kan online of in buitenlandse missies aangevraagd worden.

In casu blijkt uit uw verklaringen (en neergelegde documenten) dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC; u verklaarde dat deze ingehouden werd door de smokkelaar (CGVS, p. 12). U verklaarde dat uw dochter nooit in het bezit is geweest van een IC (CGVS, p. 13).

Op heden beschikt een heel grote groep van Tibetanen in India over een dergelijk internationaal reisdocument, wat hen toelaat op legale wijze te reizen. Zij kunnen probleemloos terugreizen naar India en hun verblijfsrecht opnieuw opnemen. Sinds 2007 werden al meer dan 30.000 nieuwe IC's uitgereikt en gemiddeld worden 5000 IC's per jaar afgeleverd. In het licht van bovenstaande vaststellingen zijn uw verklaringen met betrekking tot de omstandigheden van uw reis en de door u aangebrachte reisdocumenten dan ook niet aannemelijk en tracht u de asielinstanties te verhinderen een reëel zicht te krijgen op uw werkelijke situatie. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Vooreerst wordt vastgesteld dat uw verklaringen over uw reis van India naar Europa niet overtuigend zijn. Hoewel uw reis slechts bestond uit twee opeenvolgende vluchten, weet u niet op welke plaats de transit was (CGVS, p. 15). Dat u dit niet weet omdat u de aankondigingen op het vliegtuig niet begreep en er zelfs niet aan dacht te vragen waar u naartoe ging is weinig aannemelijk. Hoewel u verklaarde dat u met uw IC van India naar België reisde, bent u niet zeker of er visums in uw IC stonden (CGVS, p. 15). Gevraagd of de smokkelaar of begeleider u voorbereidde op de reis door u informatie te geven, zei u dat hij indien nodig zou spreken en dat u niets moest zeggen (CGVS, p. 15). Over de documenten waarmee uw dochter reisde kon u niets zeggen, u zou die documenten zelfs niet gezien hebben, zo zei u herhaaldelijk (CGVS, p. 15, 16). Gezien op de luchthaven van India en bij binnenkomst van de Schengenzone de mogelijkheid bestaat om persoonlijk grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen is het echter niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de voor u voorziene reisdocumenten. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over de details van deze reis. Het CGVS merkt voorts op dat u zelfs niet kon aangeven wie de personen waren die u begeleidden op beide vluchten, wat het nog minder aannemelijk maakt dat u bij eventuele vragen aan de grenscontrole zomaar het woord zou kunnen geven aan deze personen zonder argwaan op te wekken (CGVS, p. 16). Voorts dient opgemerkt te worden dat u uw bewering dat uw dochter geen IC kon krijgen omdat ze minderjarig was en dus nog geen RC had niet kon staven (CGVS, p. 16). Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat minderjarigen wel degelijk een IC kunnen verkrijgen en dat ze bij de aanvraag niet hun eigen RC, maar kopieën van de RC van een van de ouders dienen neer te leggen. Deze informatie, in combinatie met uw weinig aannemelijke onwetendheid over de documenten waarmee uw dochter reisde, doet vermoeden dat uw dochter wel in het bezit was van een IC. Tenslotte dient opgemerkt te worden dat u geen enkel document of ander begin van bewijs neerlegde ter staving van uw beweerde reisweg (CGVS, p. 16). U verklaarde dat uw documenten, met name uw IC, RC en green book ingehouden zijn door de smokkelaar na aankomst in België (CGVS, p. 12). U zei dat het onmogelijk was om een kopie of foto ervan te krijgen van de smokkelaar en dat u niet weet hoe u hem kan contacteren (CGVS, p. 12). Dat u zulk(e) belangrijk(e) document(en) zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document(en) betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om ze terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indiase overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC en die van uw dochter achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u, alsook uw dochter, over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Ook andere van uw verklaringen ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid. Zo blijkt uit de beschrijving van de gezinssituatie van uw dochter op de website van Ngoenga School dat uw dochter vanaf 17 juli 2015 naar deze school ging en dat uw hele gezin samen in India verbleef op het moment dat uw dochter naar deze school ging. Dit is niet in overeenstemming met uw bewering dat uw partner en zoon naar Tibet gingen in 2014 en dat ze daarna nooit meer terugkeerden naar India."

Verzoekster voert geen enkel concreet verweer tegen voormelde motieven, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De door verzoekster bijgebrachte documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van haar verzoek om internationale bescherming te herstellen.

Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

"(...) De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. De kopie van een pagina uit uw hukou (gezinsregistratieboekje) toont hoogstens aan dat u afkomstig bent uit de Volksrepubliek China, wat niet betwist wordt in deze beslissing. De bewijswaarde van dit document is beperkt gezien kopieën makkelijk bewerkt kunnen worden door middel van knip- en plakwerk. Het is voorts opmerkelijk dat u vermeld wordt als gezinshoofd op dit document, dat dateert van 2015, geruime tijd na uw vertrek uit China in 2003. U had geen verklaring hiervoor, u verklaarde slechts dat de hukou mogelijk vernieuwd werd in 2015 (CGVS, p. 8). De kopieën van medische documenten tonen hoogstens de medische problematiek en opvolging in België van uw dochter aan, elementen die niet ter discussie staan in deze beslissing. Het CGVS merkt tenslotte op dat u geen enkel document neerlegde ter staving van het verblijf van u en uw dochter in India, noch enig document ter staving van de door u aangehaalde problemen van uw dochter in India."

Door de medische documenten uit België opnieuw voor te leggen (verzoekschrift, stukken 2-3) brengt verzoekster geen enkel valabel argument bij dat een ander licht kan werpen op voormelde beoordeling van deze stukken.

Met betrekking tot het aan het verzoekschrift gevoegde artikel "Eerste land van asiel – een nieuwe grond om vluchtelingen van bescherming uit te sluiten" uit het Tijdschrift Vreemdelingenrecht van 2015 (stuk 4) en het persbericht "New research challenges Belgian and Swiss government reports, and offers beacon of hope to hundreds of undocumented Tibetans in Europe" van 7 september 2016 (stuk 5) kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hier hoger reeds is over komen vast te staan.

2.4.3. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4.4. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT